

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Petry Venclové, Ph. D., a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. Ondřeje Bartoše ve věci

žalobce: **L. H.**
zastoupen Mgr. Jaroslavem Rychtářem, advokátem,
sídlem Sudoměřská 1038/39, 130 00 Praha 3 Žižkov

proti
žalovanému: **Ministerstvo kultury,**
sídlem Maltézské náměstí 471/1, 118 11 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2023, sp. zn. MK-S 4948/2023 OPP,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 30. 6. 2023, č. j. MK-S 4948/2023 OPP, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Rychtáře, advokáta, náklady řízení, ve výši 18 958 Kč.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 6. 2023, sp. zn. MK-S 4948/2023 OPP, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 25. 1. 2023, č. j. KrÚ – 6866/2023

OKSCR OKPP, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 39 odst. 2 písm. g) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále též „památkový zákon“), tím, že prováděl v rozporu s § 21 odst. 2 památkového zákona archeologický výzkum tak, že dne 25. 2. 2021 v době okolo 15 hod. 40 min. na poli jižně od obce Vraclav, okres Ústí nad Orlicí, Pardubický kraj, mezi silnicí č. 30522 a účelovou komunikací vedoucí kolem přistávací dráhy bývalého letiště a spojující obec Vraclav se silnicí č. 30527 vyhledával archeologické nálezy pomocí detektoru kovů „s úmyslem jejich vyzvedávání“. Přestupek byl dle správních orgánů spáchán z nedbalosti, protože pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

2. Za uvedený přestupek byl žalobci na základě § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „přestupkový zákon“), a podle § 39 odst. 5 písm. b) památkového zákona uložen správní trest ve formě pokuty ve výši 9 000 Kč.
3. Proti rozhodnutí žalovaného, které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek, podal žalobce žalobu, v níž namítal, že závěr správních orgánů, že dne 25. 2. 2021 v době okolo 15 hod. 40 min. na poli jižně od obce Vraclav vyhledával archeologické nálezy pomocí detektoru kovů „s úmyslem jejich vyzvedávání“, nemá oporu v provedeném dokazování. Žalobce se nenacházel v archeologické lokalitě, resp. nacházel se v místě, kde se výskyt archeologických nálezů nepředpokládá, archeologické nálezy nevyhledával a ani nenašel, vyhledával kovové předměty, konkrétně meteority. Žalobce nesouhlasí s tím, že „*jakýkoliv pohyb člověka v nějakém prostoru s detektorem kovů představuje vyhledávání archeologických nálezů*“. Neodůvodněn dle žalobce zůstal též závěr správních orgánů, že měl jednat zaviněně. Žalobce je dále přesvědčen, že i druh sankce byl zvolen nevhodně, dle mínění žalobce bylo možno upustit od uložení správního trestu, event. postačovalo uložit napomenutí. Těmito alternativami se však správní orgány nezabývaly. Samotná výše sankce je pak dle žalobce nepřiměřená. Ze všech výše uvedených důvodů by dle žalobce mělo být žalobou napadené rozhodnutí zrušeno a věc by měla být žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Pro případ, že by soud tomuto návrhu nevyhověl, navrhl žalobce, aby soud využil svého moderačního práva a pokutu snížil.
4. Dle žalovaného žaloba důvodná není. Obsáhlou argumentaci žalovaného obsaženou ve vyjádření k žalobě není nezbytné reprodukovat, neboť, jak mnohokrát uvedl Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudky ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Ads 435/2019 – 34, bod 10, ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 As 71/2018 – 31, bod 34, ze dne 31. 10. 2019, č. j. 7 As 303/2019 – 49, bod 15, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 5 As 74/2015 – 56, ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2 Afs 174/2015 – 45), „je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů“ a „správní soud je tak povinen vypořádat se pouze s žalobní argumentací“, resp. „nemá obecně povinnost zabývat se námitkami žalovaného ve vyjádření k žalobě“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 2 As 48/2015-60, bod 16). Samotná „vyjádření správního orgánu k žalobě jsou zpravidla pouze určitá vodítka pro rozhodující správní soud, ale přezkum zůstává zaměřen na samotné rozhodnutí. Jelikož soudy přezkoumávají správní rozhodnutí v rámci žalobních námitek (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), je zohlednění vyjádření správního orgánu vhodné, ale nikoli nutné, částí odůvodnění rozsudku“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2015, č. j. 4 Ads 167/2015 – 27, bod 49). Navíc případné nedostatky odůvodnění rozhodnutí nelze zhojit ve vyjádření k žalobě či ke kasační stížnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58).

Postačuje tedy, pokud soud shrne, že dle přesvědčení žalovaného je žalobou napadené rozhodnutí (které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek) plně přezkoumatelné, věcně správné a zákonné. Vypíchnout je možno to, že dle žalovaného je „*průzkum detektorem kovu metodou archeologického výzkumu*” a „*činnost detektoráře, který se cíleně vypraví do terénu se záměrem hledat archeologické nálezy (bez ohledu na jejich druh), vybaveného pro účely jejich hledání detektorem kovu, je prováděním archeologického výzkumu*”. Podle žalovaného přitom není „*pravda, že zákon zakazuje volné detektorové hledání jen na tzv. archeologických lokalitách. Ty zákon ani nezná. Prakticky mohou být kdekoliv a každý nový nález zároveň může znamenat i objevení či potvrzení takové lokality*”. Samotná sankce pak byla dle žalovaného uložena v souladu se zákonem a správní praxí. Dle žalovaného by proto měla být žaloba zamítnuta.

II.

5. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.”) žalobou napadené rozhodnutí [přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§75 odst. 1 s. ř. s.)], a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
6. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 39 odst. 2 písmeno g) památkového zákona. Dle správních orgánů totiž prováděl v rozporu s § 21 odst. 2 památkového zákona archeologický výzkum tak, že dne 25. 2. 2021 v době okolo 15 hod. 40 min. na poli jižně od obce Vraclav (mezi silnicí č. 30522 a účelovou komunikací vedoucí kolem přistávací dráhy bývalého letiště a spojující obec Vraclav se silnicí č. 30527) vyhledával archeologické nálezy pomocí detektoru kovů „*s úmyslem jejich vyzvedávání*”. Svůj závěr, že žalobce vyhledával archeologické nálezy pomocí detektoru kovů „*s úmyslem jejich vyzvedávání*”, však správní orgány založily výlučně na informacích plynoucích z úředního záznamu Policie České republiky ze dne 25. 2. 2021, č. j. KRPE-155772 – 1/PŘ-2021-171116 (viz stranu 6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a stranu 3 žalobou napadeného rozhodnutí), ústní jednání nebylo nařízeno, žalobce ani zasahující policisté vyslechnuti nebyli. Sám žalobce ve správním řízení a i v řízení před soudem popíral, že by vyhledával archeologické nálezy s úmyslem je vyzvednout. Zdůrazňoval, že se pohyboval v místech, kde se podle Státního archeologického seznamu (dále též „SAS”) výskyt archeologických nálezů nepředpokládá [lokalita UAN III (mezi účastníky nebyla tato skutečnost sporná)], hledal kovové předměty, konkrétně meteority (jak upřesnil v žalobě a při jednání dne 17. 7. 2024), tedy nevykonával nic protiprávního [to, že „*sběr meteoritů*” lze provádět bez „*omezení a povolení*”, potvrdil žalovaný i ve svém vyjádření k žalobě (na straně 6)]. Podle ustálené judikatury nelze úřední záznam či oznámení přestupku použít jako rozhodující důkazy. Obsahem úředního záznamu je totiž jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Ačkoliv tedy správní orgán může při svém rozhodování vzít informace obsažené v úředním záznamu či oznámení přestupku do úvahy pro jisté podpůrné dokreslení situace, jako rozhodující důkazy tyto dokumenty nemohou ze své povahy postačovat (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008–115, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013–27, bod 11, či ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70, bod 30). Úřední záznam tedy sám o sobě nemůže obstát, neboť se jedná o jednostranný úkon správního orgánu nemající charakter veřejné listiny, která by potvrzovala pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011–

54, či náleží Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, N 38/32 SbNU 373). Ze správního spisu přitom není patrné, že by byly procesně korektním způsobem provedeny jakékoliv jiné důkazy (např. audiovizuální záznam Policie ČR – k tomu srov. – mutatis mutandis – např. náleží Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2020, sp. zn. IV. ÚS 1247/20). Námitka žalobce, že závěr správních orgánů, že (cíleně) vyhledával archeologické nálezy pomocí detektoru kovů „*s úmyslem jejich vyzvedávání*“, nemá oporu v provedeném dokazování, je proto důvodná a již jen z toho důvodu musel soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

7. Důvodná je ovšem i další námitka žalobce.
8. Archeologické výzkumy je oprávněn provádět Archeologický ústav Akademie věd České republiky (dále jen „Archeologický ústav“), který se také vyjadřuje k ochraně archeologického dědictví v řízeních podle zvláštních právních předpisů (§ 21 odst. 1 památkového zákona). Ministerstvo kultury může na žádost v odůvodněných případech po dohodě s Akademií věd České republiky povolit provádění archeologických výzkumů vysokým školám, pokud je provádějí při plnění svých vědeckých nebo pedagogických úkolů, muzeím nebo jiným organizacím, popřípadě fyzické osobě, které mají pro odborné provádění archeologických výzkumů potřebné předpoklady (dále jen „oprávněná organizace“). Oprávněná organizace uzavírá s Akademií věd České republiky dohodu o rozsahu a podmínkách provádění archeologických výzkumů (§ 21 odst. 2 památkového zákona). Fyzická osoba se pak dopustí přestupku tím, že provádí v rozporu s § 21 odst. 2 archeologický výzkum [§ 39 odst. 2 písm. g) památkového zákona] a za tento přestupek jí lze uložit pokutu až do 4 000 000 Kč [§ 39 odst. 5 písm. b) památkového zákona].
9. Pojem archeologický výzkum není v památkovém zákoně definován, správní orgány vymezily rámcově jeho obsah tak, že se jedná o činnost, při níž dochází k cílenému vyhledávání a vyzvedávání archeologických nálezů. Takovéto vymezení obsahu neurčitého právního pojmu je sice poněkud simplifikované, nicméně racionální a v zásadě dostatečné. Ostatně správní orgán nemusí v každém jednotlivém případě aplikaci neurčitého právního pojmu rozsáhle teoreticky odůvodňovat nebo neurčitý právní pojem vyčerpávajícím způsobem definovat (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017 – 28, bod 12).
10. Žalobce není osobou oprávněnou k provádění archeologických výzkumů ve smyslu § 21a odst. 2 zákona o státní památkové péči a k provedení archeologického výzkumu mu ani nebylo uděleno povolení ve smyslu § 21 odst. 2 téhož zákona. Současně ovšem platí, že v České republice lze detektory kovů legálně prodávat i nabývat, že moderní detektory jsou schopny přesně zobrazovat hloubku, rozměry, druh a tvar nálezu (a proto je třeba odmítnout paušální závěr žalovaného vyjádřený na straně 3 jeho rozhodnutí, že případný náleží lze definovat jedinečně až po jeho vyzvednutí) a že je lze bez zvláštního povolení užívat např. k hledání ztracených předmětů či k hledání žalobcem zmíněných železných či kamenoželezných meteoritů, a to nejen v místech, kde lze výskyt archeologických nálezů (tj. věcí, které jsou dokladem nebo pozůstatkem života člověka a jeho činnosti od počátku jeho vývoje do novověku) zcela vyloučit (zcela vyloučit lze výskyt archeologických nálezů snad jen v plochách zničených až na úroveň předčtvrtohorního podloží). Je tedy možno souhlasit s žalobcem, že nelze bez dalšího „*jakýkoliv pohyb člověka v nějakém prostoru s detektorem kovů*“ (a případně s nástrojem sloužícím k vyzvednutí nalezeného předmětu) hodnotit jako vyhledávání archeologických nálezů, nota bene pokud se daná osoba pohybuje

v místech, kde se podle SAS výskyt archeologických nálezů nepředpokládá (což mezi účastníky nebylo sporné). Závěr, že konkrétní osoba v konkrétním místě v rozporu s § 21 odst. 2 památkového zákona prováděla archeologický výzkum tím, že vyhledávala archeologické nálezy pomocí detektoru kovů s úmyslem je vyzvednout, musí být dostatečně důkazně podložen a přesvědčivě odůvodněn [což v nyní projednávané věci není - viz výše; správní orgány ani neobjasnily, jaké předměty měly být hledány (což připustil žalovaný při jednání dne 17. 7. 2024)] a musí být též řádně prokázáno a zdůvodněno naplnění subjektivní stránky přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2023, č. j. 9 As 28/2023 – 18, bod 8).¹ Bez přezkoumatelného odůvodnění zavinění alespoň ve formě nevědomé nedbalosti není zřejmé, zda osoba skutečně přestupek spáchala, a tudíž je odpovědná (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2023, č. j. 9 As 28/2023 – 18, bod 10). Závěr o tom, zda tu je zavinění ve smyslu přestupkového zákona a v jaké formě, je závěrem právním. Tento závěr o subjektivních znacích přestupku se ovšem musí zakládat na skutkových zjištěních vyplývajících z provedeného dokazování. Okolnosti subjektivního charakteru totiž lze zpravidla dokazovat jen nepřímou, z okolností objektivní povahy, ze kterých se dá podle zásad správného myšlení usuzovat na vnitřní vztah pachatele k porušení nebo ohrožení zájmů chráněných zákonem. Tyto okolnosti však musí být v odůvodnění rozhodnutí popsány a musí na jejich základě být vyvozeny adekvátní závěry.

11. Správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí konstatovaly, že žalobce jednal nedbale a že se jednalo o nedbalost nevědomou, tento závěr však nijak neodůvodnily (vyjma konstatování správního orgánu prvního stupně, že Úmluva o ochraně archeologického dědictví a památkový zákon „jsou veřejně přístupné dokumenty“). Na tomto místě soud připomíná, že při posouzení zavinění ve formě nevědomé nedbalosti (§ 15 odst. 3 písm. b) přestupkového zákona] je třeba hodnotit, zda obviněný při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem zachoval potřebnou míru opatrnosti sestávající z objektivního a subjektivního hlediska. Určení potřebné míry opatrnosti v jednání konkrétní osoby se odvíjí od její povinnosti, možnosti a schopnosti předvídat způsobení daného relevantního následku. Povinnost této předvídavosti představuje objektivní hledisko pro určení požadované míry opatrnosti, zatímco možnost a schopnost této předvídavosti u konkrétní osoby jsou subjektivním hlediskem pro její posouzení. Z objektivního hlediska lze požadovat od každého v zásadě stejnou míru opatrnosti a (pokud rozsah náležité opatrnosti neplyne z právních předpisů, z technických norem či ze zvláštních uznávaných pravidel) je možné vycházet ze společností obecně uznávaných zásad chování rozumného člověka. Jen výjimečně se od některých skupin osob vykonávajících určité povolání nebo zaměstnání (např. lékařů, řidičů apod.) žádá vyšší míra opatrnosti. Subjektivní míra opatrnosti se pak hodnotí individuálně u každé osoby podle jejích znalostí, vlastností a zkušeností, s

¹ Dle ustálené soudní praxe v případě správního trestání nepodnikajících fyzických osob je nutné zavinění jako znak subjektivní stránky přestupku, a tudíž nutnou podmínku odpovědnosti za přestupek (srov. § 15 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich), prokázat a odůvodnit. Tíže posouzení, zda je daná osoba odpovědná za přestupek, totiž může spočívat právě na tom, zda aplikující orgán dospěje k závěru, že osoba jednala alespoň z nevědomé nedbalosti. Na odůvodnění rozhodnutí soudu nebo správního orgánu vztahující se k zavinění je tudíž nutné klást zvýšené nároky (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2008, č. j. 1 As 56/2008–66). Důkazní břemeno k prokázání, že jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku se dopustil obviněný z přestupku, přitom nese i v otázce zavinění správní orgán (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011–68).

přihlédnutím ke konkrétní situaci a podmínkám, za nichž k jednání došlo. O nevědomou nedbalost může jít na straně pachatele pouze tehdy, pokud měl možnost a současně i povinnost způsobený následek předvídat. Zachováním potřebné míry opatrnosti žalobcem (z objektivního a subjektivního hlediska) se ovšem správní orgány nezabývaly, resp. ji ani nevymezily (byť žalobce např. opakovaně zdůrazňoval, že užívání detektorů kovů k hledání kovových předmětů obecně není v České republice zakázáno, že k němu ani není vyžadováno žádné zvláštní povolení, že nehledal archeologické nálezy, detektor používal v lokalitě, kde ani odborníci výskyt archeologických nálezů nepředpokládají, a proto mu není jasné, proč by měl vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem), a proto je jejich rozhodnutí v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

12. Vzhledem k tomu, co bylo konstatováno výše, považuje soud za předčasné vyjadřovat se k přiměřenosti uložené pokuty, obecně je však možno uvést, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 – 36). Sankci, která činí 0,23 % zákonného rozpětí, obecně za nepřiměřenou považovat nelze. Ostatně Nejvyšší správní soud v minulosti konstatoval (srov. např. rozsudek ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000–62, č. 225/2004 Sb. NSS, rozsudek ze dne 6. 12. 2019, č. j. 5 Afs 186/2019–26, či rozsudek ze dne 25. 6. 2024, č. j. 5 As 301/2023 – 34), že ani pokuta ve výši 4 % zákonného rozpětí zpravidla zjevně nepřiměřená nebude. V této souvislosti je třeba připomenout, že správní trestání plní nejen funkci preventivní, ale rovněž i represivní, přičemž primárním významem trestání je potrestání pachatele tak, aby uloženou sankci ve své právní a majetkové sféře adekvátním způsobem pocítil a vyvaroval se dalšího porušování právních předpisů (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 – 133, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011 – 119). Rozhodně neplatí, že je-li finanční situace pachatele správního deliktu nepříznivá, nelze tuto nepříznivou situaci dále prohlubovat uložením pokuty, a to bez ohledu na závažnost správního deliktu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019, č. j. 5 As 279/2016 – 45, bod 22). Pokutu ve výši 9.000 Kč též nelze označit za likvidační, neboť se pohybuje v pásmu bagatelity. Nadto lze požádat o posečkání úhrady, nebo o rozložení úhrady ve smyslu § 156 zák. č. 280/2009 Sb. (přičemž i k této skutečnosti je třeba při posuzování výše pokuty přihlídnout - viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019, č. j. 5 As 279/2016 – 45, bod 22). Pro futuro je vhodné též zdůraznit, že moderace uložené pokuty představuje vhodný nástroj pro snížení zákonně uložené sankce správním orgánem. Nicméně, jak jasně vyjádřil Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012 – 23, smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti. Správním orgánům též není možno vyčítat, že nezdůvodnily, proč neupustily od uložení správního trestu (event. proč nepřistoupily k uložení

napomenutí), neboť žalobce takový postup nenavrhoval a po správních orgánech nelze požadovat, aby ex officio obsáhle zdůvodňovaly, proč tu či onu právní normu neaplikovaly.

III.

13. Soud tedy uzavírá, že některé z žalobních námitek byly důvodné, a proto žalobou napadené rozhodnutí pro vady řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; výrok I). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
14. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud (výrok II) podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení tvořených:
- a) odměnou advokáta za 3 úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, účast na jednání před soudem] dle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 9 300 Kč (3 x 3 100 Kč),
 - b) paušální náhradou hotových výdajů advokáta spojených se 3 úkony právní služby po 300 Kč ve výši 900 Kč (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.),
 - c) náhradou cestovních výdajů advokáta (§ 13 odst. 1, 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) za cestu z Prahy do Pardubic a zpět (238 km) osobním automobilem s průměrnou spotřebou pohonných hmot 9,3 l NM na 100 km při ceně pohonné hmoty (dle vyhlášky č. 398/2023 Sb.) 38,70 Kč/l a sazbě základní náhrady za používání silničních motorových vozidel 5,60 Kč/km, náhradou za promeškaný čas [cesta z Prahy do Pardubic a zpět (238 km)] ve výši 800 Kč za 8 půlhodin po 100 Kč (§ 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.); cestovní náhrady a náhrada za promeškaný čas činí 2 988 Kč (2 188 + 800).
 - d) zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč [poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu (3 000 Kč)].
15. Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, patří k nákladům řízení rovněž částka, která odpovídá příslušné sazbě daně, vypočtená z odměny za zastupování a z náhrad určených podle § 35 odst. 2 věty druhé s. ř. s. (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem 18 958 Kč. Platební místo („k rukám zástupce žalobce“) bylo určeno v souladu s § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., přiměřená lhůta ke splnění povinnosti uložené výrokem II pak v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s 64 s. ř. s.

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 17. července 2024

JUDr. Petra Venclová, Ph. D., v. r.
předsedkyně senátu